

DE DUIVEL IN DE POLDER

Ook in deze reeks
Het huis in de polder
Het kwaad in de polder
De dood in de polder

Andere boeken van Erik Jan Tillema bij Clavis

Bloedmais

Hellenacht

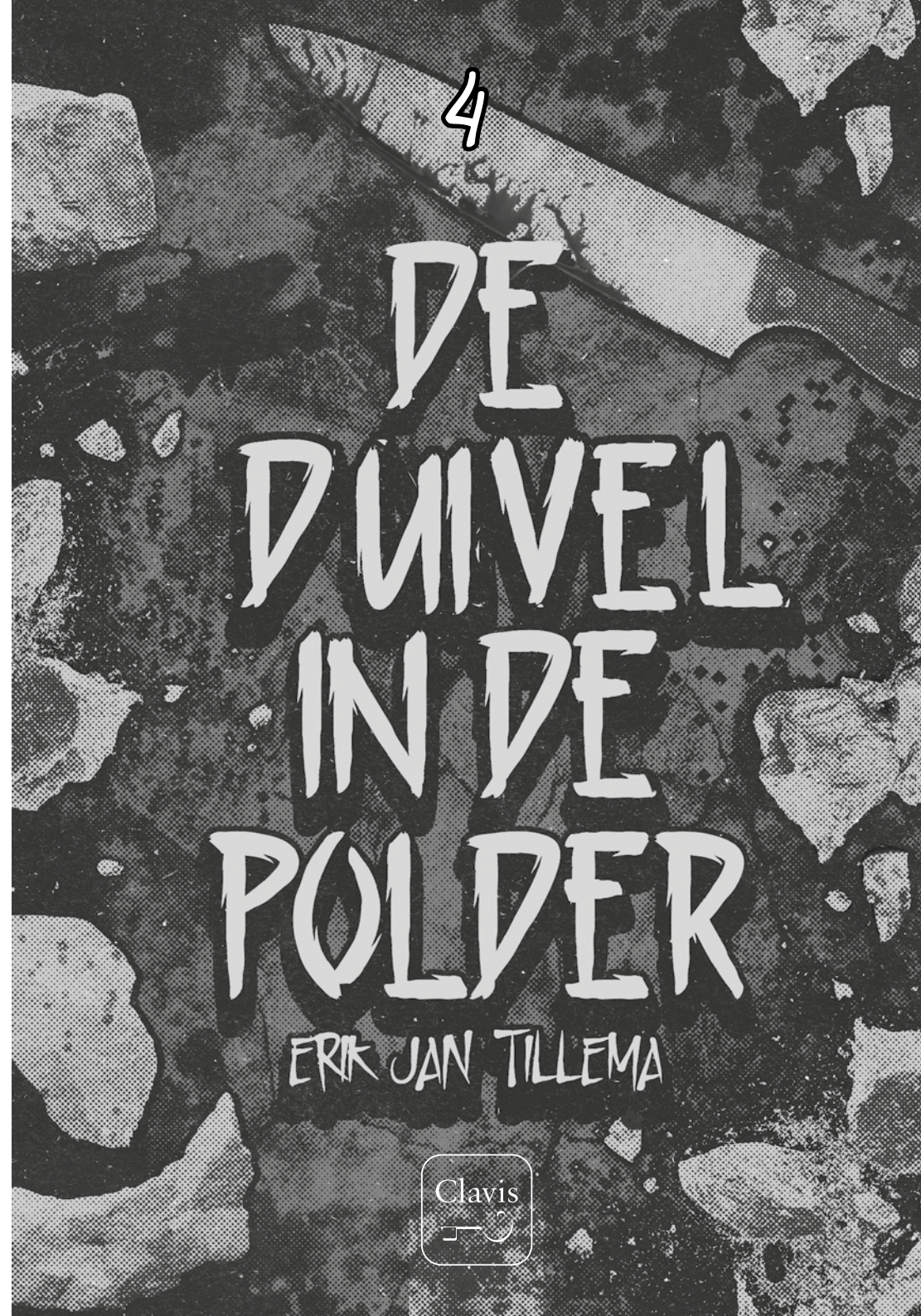
IQ

Woodhenge

Erik Jan Tillema
De duivel in de polder
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: horror, duivel
NUR 283, 284
ISBN 978 90 448 5350 6
D/2024/4124/045
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

NOG GEEN SPOOR VAN VERDACHTE JULIA

Na een jaar en zeven maanden heeft de politie nog altijd geen spoor van de zestienjarige Julia de Boer uit het Noord-Hollandse Schageroog. Ze verdween eind oktober 2021 en wordt verdacht van de moord op haar eigen ouders.

Van onze verslaggever

Op 25 oktober 2021 trof de politie de stoffelijke overschotten van de ouders van Julia aan in hun eigen huis. Naar alle waarschijnlijkheid waren ze al ruim een week daarvoor overleden, en hun lichamen verkeerden in vergaande staat van ontbinding. De indringende stank die uit het huis kwam, had de burens gealarmeerd. Een woordvoerder van de politie verklaarde in eerste in-

stantie nog dat er niet van moord werd uitgegaan. Maar al na twee dagen wijzigde de politie dat standpunt. De hoofdverdachte in de zaak werd de zestienjarige dochter, die al enkele dagen vermist was.

Vriendinnen van Julia verklaarden tegenover deze krant dat het meisje zich in de dagen voor de moorden verdacht gedroeg, en dat ze elk contact met haar omgeving vermeed.

De politie begon een grootschalige zoektocht, maar kon geen aanknopingspunten vinden. Het leek alsof Julia van de aardbodem was verdwenen. Na meer dan een jaar is ze nog steeds spoorloos.

Ondertussen zijn er heel wat theorieën ontstaan die het motief van Julia proberen te verklaren. Waarom vermoordde zij haar ouders? In een van de meest opvallende theorieën zou Julia bezeten zijn door een duistere macht, die haar aanzette tot vreselijke dingen. Haar zaak wordt ook in verband gebracht met de daden van Eric Schelten, die kort daarvoor, in de nacht van zaterdag 30 september op zondag 1 oktober, zijn beide ouders doodstak. Ook wordt er een link gelegd met Matthijs van Achten, die in de zomer van 2021 in Schageroog verdween en nog niet is gevonden.

‘Deze theorieën zijn niet gebaseerd op feiten,’ aldus de politie in november 2021. ‘Wat wel zeker is, is dat in 2021 in het dorp Schageroog enkele vreselijke dingen hebben plaatsgevonden. Al deze zaken worden inmiddels onderzocht door de politie.’

Anderhalf jaar later heeft het politieonderzoek niet veel nieuwe informatie opgeleverd. Eric Schelten is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en wordt behandeld door een psychiater. Van Julia en Matthijs ontbreekt nog steeds elk spoor. Tegenover deze krant liet de politie weten dat er nog altijd naar hen wordt gezocht. Op de vraag hoeveel prioriteit deze zaak krijgt en hoeveel mensen actief bezig zijn met de speurtocht, wilde de woordvoerder van de politie geen antwoord geven.

Het is kortom onzeker of de vermiste kinderen ooit nog zullen worden gevonden. Eén ding waarover geen twijfel bestaat, is dat deze vreemde situatie een ideale voedingsbodem is voor nog meer speculatie en theorieën.

Artikel uit Noord-Hollands RegioNieuws

14 mei 2023

VERDWENEN MYSTERIEUZE JONGEN BRON VAN TALLOZE COMPLOTTHEORIEËN

Niemand weet wie Matthijs van Achten precies was, of waar hij is gebleven, maar als je de verhalen die op straat de ronde doen moet geloven, heeft de duivel in hoogsteigen persoon iets te maken met zijn verhaal.

Wie in het Noord-Hollandse dorpje Schageroog aan een willekeurige voorbijganger vraagt wie Matthijs van Achten is, krijgt waarschijnlijk weinig reactie, want de 15-jarige jongen die al meer dan een jaar wordt vermist, is in dit dorp enkel onder zijn bijnamen bekend: ‘de jongen uit het huis in de polder’ of ‘het vervloekte kind’. En bovendien, over deze jongen wordt zo weinig mogelijk gesproken, want volgens velen heeft hij ervoor

gezorgd dat Schageroog is vervloekt.

Het meest nuchtere verhaal over de jongen luidt als volgt: in de zomer van 2021 kwam hij met zijn ouders in een eeuwenoude boerderij in de polder buiten Schageroog wonen en enkele maanden later was er van het drietral geen spoor meer te bekennen. De boerderij stond weer te koop, en de nieuwe eigenaar kreeg een woning waarin alle bezittingen van de vorige bewoners waren achtergelaten, inclusief het nogal vreemde dagboek van Matthijs van Achten. In een poging de jongen te vinden, stuurde de nieuwe boerderijbewoner het dagboek naar een Belgische uitgever, die het op de markt bracht.

Volgens veel inwoners van Schageroog is dit echter niet het volledige verhaal. En niet zonder aanleiding, want er zijn genoeg redenen om er meer achter te zoeken, omdat Matthijs van Achten en zijn ouders niet als vermist staan opgegeven bij de politie. Sterker nog: iedereen die meer informatie over hen wil opzoeken, stuit op gesloten deuren, alsof het drietal nooit heeft bestaan.

Is dit alles dan een fictief verhaal? Schagerogers twijfelen er niet aan. Sommige families wonen al generaties lang in het dorp, en elke afzonderlijke generatie weet: dat ene huis in de polder is vervloekt. Matthijs van Achten en zijn ouders waren slechts nieuwe slachtoffers van een duivelse macht.

Dorpsbewoners denken nu dat de vloek van het huis in de polder is losgebroken. Eeuwenlang

zat het kwaad opgesloten tussen de muren van de boerderij, maar nu waart het kwaad rond in Schageroog. Vanaf het moment dat de dorpskerk is afgebrand, lijkt de duivel vrij spel te hebben.

Bert Gierssen woont al zijn hele leven in het dorp en noemt zich een expert op het gebied van de plaatselijke folklore. Hij vertelt: 'Iedereen weet dat er iets mis is met het huis in de polder. Eeuwen geleden woonden daar twee broers die experimenteerden met satanische rituelen. Zij vermoordden dieren en later ook mensen om de duivel te dienen. Er is vele malen geprobeerd om het kwaad te verdrijven, maar dat bleek onmogelijk te zijn. Enkel de bouw van de dorpskerk kon voor enige veiligheid zorgen, want daardoor konden de duivelse machten niet buiten de muren van de boerderij komen.'

Elke inwoner van Schageroog kent wel een slachtoffer van de recente gebeurtenissen. Het zouden met name jongeren zijn die gevoelig zijn voor de verlokkingen van de duivel, en zo verleid kunnen worden om afschuwelijke dingen te doen. Zo vermoordde Eric Schelten in 2021 zijn moeder en wordt de zestienjarige Julia de Boer nog altijd gezocht vanwege de dood van haar beide ouders.

Maar er zijn meer slachtoffers: mensen van alle leeftijden lijken opeens hun verstand te verliezen. Ook het aantal zelfmoorden is in de afgelopen periode dramatisch gestegen. Twee maanden geleden leek de situatie in het dorp compleet te ontsporen toen een woedende menigte een achtjarige jongen, die kattekwaad had uitgehaald, op een brandstapel probeerde te gooien. Enkel de tussenkomst van andere dorpsbewoners – en later ook

de politie – zorgden ervoor dat het jonge slachtoffer het heeft overleefd. Hij is samen met zijn familie op een geheim adres buiten het dorp opgevangen.

Wie tegenwoordig door Schageroog loopt, ziet meteen het grote aantal huizen dat te koop staat en merkt de bijna onwerkelijke stilte op straat op. Het dorp houdt zijn adem in, bang voor de drama's die nog zullen volgen. Ondertussen ontstaan de meest bizarre complottheorieën. De duivel zou bezig zijn om het dorp te veroveren; hij wil de inwoners van Schageroog hersenspoelen en hen veranderen in een leger waarmee hij de rest van de wereld kan overheersen. Of er zou sprake zijn van een occulte sekte die zijn hoofdkwartier heeft in het dorp.

Bert Gierssen: 'Ik ben niet van plan om te verhuizen. Ik ben er heilig van overtuigd dat er iets

groots staat te gebeuren en dan maakt het niet uit waar je woont, want je bent nergens veilig. Dus blijf ik hier en probeer ik de duivel het hoofd te bieden. Elke avond ga ik met een kruis naar bed en mompel ik mijn gebeden. Ik zou aan iedereen willen adviseren om hetzelfde te doen.'

Dinsdag 16 mei

De kans is groot dat het dagboek waaraan ik nu ga beginnen over enkele jaren in een museum ligt. Of nee, dat denk ik eerlijk gezegd niet. Er is een grotere kans dat de politie het boek in beslag neemt en dat het uiteindelijk verdwijnt in een voor het publiek gesloten archief. Met een grote stempel op de kaft: *Topgeheim*.

Want de dingen die ik ga beschrijven, zijn bizar. En alles wordt in de doofpot gestopt.

Vroeger vond ik het leuk om met vrienden naar horrorfilms te kijken. Een vriend van mij – Bart – vond het altijd doodeng en kniep bij elke spannende scène zijn ogen dicht. Ik niet. Hoe bloederiger het werd, hoe grappiger ik het vond. Want horror is nep, en de dingen die gebeuren, zijn meestal te vergezocht.

Het is alweer maanden geleden dat ik met mijn vrienden heb afgesproken en zo'n film heb gekeken, omdat ik er nu niet meer om kan lachen. Omdat ik *zelf* in een horrorfilm terecht ben gekomen. En het meest afschuwelijke is dat het ergste nog moet komen.

Ik heb lang getwijfeld of ik dit wel allemaal moet opschrijven. Er zijn andere dingen die misschien verstandiger zijn: wegrennen, zoals zovelen al hebben gedaan. Of de hele dag in de bijbel lezen. Sommige mensen hier in het dorp doen dat omdat ze denken dat het hun bescherming biedt.

Beide dingen kan ik niet doen. We hebben thuis geen bijbel en mijn ouders zijn niet van plan om te verhuizen. Ik kan moeilijk in m'n eentje vertrekken. Want waar moet ik naartoe? Ik ben pas vijftien jaar.

Ik heb weleens aan mijn ouders gevraagd waarom ze willen blijven.

‘Omdat het allemaal irrationele massahysterie is,’ antwoordde mijn vader toen. Daarmee bedoelt hij dat iedereen in het dorp zich aanstelt en dat er helemaal niets aan de hand is.

Ik was niet tevreden met zijn antwoord. ‘En al die mensen die verdwenen zijn? En de moorden?’ vroeg ik.

‘Mensen kunnen gekke dingen doen. Soms kan onze geest rare streken met ons uithalen, maar het is onzin om te zeggen dat er een verband bestaat tussen al die zaken.’ Hij zei het op dezelfde toon waarmee hij de studenten tijdens zijn colleges toespreekt. Mijn vader is namelijk docent in de sociologie, en volgens hem kun je het gedrag van alle mensen op een normale manier verklaren. Zelfs de meest extreme uitpattingen.

Een zoon die zijn moeder doodsteekt? Volgens mijn vader heeft dat iets te maken met de opvoeding, of met sociale relaties, desnoods iets met drugs.

Een dochter die van huis wegloopt en nooit meer wordt gezien? Ook daar heeft mijn vader verschillende verklaringen voor. Niets om je druk om te maken.

Alleen, ik doe dat wel. Omdat in ons dorp steeds angstaanjagendere dingen gebeuren. De voorbeelden die ik net noemde? Dat was nog maar het topje van de ijsberg.

Laat ik bij het begin beginnen.

Mijn naam is Mike Veerler. Ik woon in het kleine dorpje Scha-

geroog. Waarschijnlijk ken je het niet. Het ligt in Noord-Holland, ergens boven Alkmaar. Als je goed zoekt met Google Maps, kun je het misschien vinden. Er wonen niet veel mensen, en aan alle kanten worden we omringd door weilanden. Ik heb weleens het gevoel dat we aan het einde van de wereld leven.

Mijn ouders vinden het hier geweldig. Ze houden van de dorpse sfeer, de rust en de lucht die soms van de weilanden het dorp in waait. Voor mij stinkt het gewoon naar stront.

Ik zit op de middelbare school in Schagen, een stad op ongeveer tien kilometer afstand. Elke ochtend fiets ik met andere leerlingen uit het dorp door die eindeloze weilanden, en elke keer hebben we tegenwind.

Lange tijd kon je mijn leven omschrijven als behoorlijk saai. Ik heb wel vrienden – geen vriendin – maar ik maak eigenlijk nooit iets boeiends mee.

Tot ongeveer een jaar geleden, toen alles veranderde in Schageroog. In dit dagboek – dat eigenlijk meer een soort plakboek is – zal ik er alles over vertellen. Ik verzamel al een tijdje de artikelen over dit onderwerp die in de kranten verschijnen en ik zoek veel op internet.

Er is me al één ding duidelijk geworden: er zijn mensen die van alles doen om de gebeurtenissen in Schageroog te verzwijgen voor de buitenwereld. Belangrijke informatie verdwijnt, onderzoeksrapporten worden opgeborgen in gesloten lades, en zelfs de politie liegt. Volgens de officiële instanties is er in Schageroog niets aan de hand. Gewoon de normale dingen die in elk dorp voorkomen: uit de hand gelopen roddels, sterke praatjes en bijgeloof van mensen die niet lang genoeg naar school zijn geweest.

Alleen zit ik er middenin, en ik weet dat er wél iets aan de hand is. Het is hier goed mis ...

Samen met vier vrienden wil ik er iets aan doen, omdat de rest wegkijkt. We noemen ons de *last ones*, omdat wij nog de enige middelbare scholieren in Schageroog zijn. De rest is in het afgelopen jaar verhuisd, of – veel erger – verdwenen of vermoord.

Mijn beste vriend is Sander. Hij is ook vijftien jaar, zit bij mij in de klas en woont enkele straten verderop. Zijn ouders willen wel weg, maar hebben er het geld niet voor.

Sander is enorm creatief en bedenkt van alles. Hij is ook heel handig met computers. De leraren op school vinden vaak dat hij met zijn hoofd in de wolken loopt en te veel fantaseert, maar dat vind ik juist leuk aan hem. Met Sander erbij verveel je je nooit. Hij verzint altijd wat. Als we bijvoorbeeld voor de tienduizendste keer door dezelfde saaie weilanden naar school fietsen, vertelt hij het ene sterke verhaal na het andere. Onwaarschijnlijke spookverhalen, of verhalen over criminelen, die zo ongelooflijk zijn dat ze wel verzonnen moeten zijn.

Maar de gebeurtenissen in het dorp hebben hem veranderd. Hij vertelt minder dan vroeger. Hij is ernstiger geworden. Volgens mij heb ik hem al maanden niet meer zien lachen.

Ook Jesper is niet meer de oude. Tenminste, dat zeggen ze. Hij is al zeventien en vroeger ging ik nooit met hem om. Ik kende hem dus niet zo goed. Nu leer ik hem nauwelijks beter kennen omdat hij bijna niets zegt.

Ik heb gehoord dat hij vroeger niet moe te krijgen was. Hij zat op voetbal, ging elk weekend uit en heeft met bijna ieder meisje uit het dorp gezoend.

Nadat eerst zijn beste vriend als vermist werd opgegeven en daarna ook zijn drie jaar jongere zusje van de aardbodem verdween, werd hij stil. En nog somberder dan Sander.

Ik ben niet vaak bij hem. Zijn uitstraling is zo depressief dat ik er zelf verdrietig van word.

Isa is nog redelijk normaal. Helemaal als je bedenkt dat zij haar hele vriendinnengroep is verloren. De helft is verdwenen, maar velen zijn verhuisd. Isa kwam met het plan om een groep op te richten en actie te ondernemen. Ze heeft prachtige, blauwe ogen. Als ze een plan heeft bedacht, kijkt ze altijd heel mysterieus. Ze is stoerder dan alle meisjes die ik ken en de leider van de *last ones*.

Ten slotte is er nog Jessica. Zij is de jongste: dertien jaar, maar ze komt een stuk ouder over, omdat ze behoorlijk groot en heel bijdehand is. Vroeger praatte ze aan één stuk door. Tegenwoordig is ze een stuk stiller. Ze woont aan de andere kant van het dorp. Vroeger had ik weleens contact met haar broer, maar die is nu verdwenen. Al zegt Jessica dat hij is gevlucht en weer terugkomt als alles weer normaal is. Als je tegen haar durft te zeggen dat hij waarschijnlijk vermoord is, krijg je een klap. Ik heb die fout eens gemaakt en mijn schouder deed nog twee dagen lang pijn.

Wij vijven vormen dus de *last ones*. Of eigenlijk moet ik zeggen: gisteren hebben we onze groep opgericht, en eerlijk gezegd weten we nog niet wat we gaan doen. Isa wilde eerst een Instagrampagina

oprichten, als een soort piratenzender waarmee we het nieuws uit Schageroog met de rest van de wereld kunnen delen. Maar dat vonden de anderen niet zo'n goed idee, omdat het ons op dit moment niet helpt. Daarna bedacht ze een plan om iedereen in het dorp te evacueren. Daar waren we ook niet zo enthousiast over, omdat het waarschijnlijk onhaalbaar is.

Morgen na school komen we weer bij elkaar om nieuwe plannen te bedenken.

In dit boekje schrijf ik alle verslagen van de vergaderingen op en plak ik alle krantenartikelen die ik kan vinden.

Woensdag 17 mei

De schooldag leek eindeloos te duren. Tijdens het laatste lesuur keken Sander en ik de hele tijd op de klok. Op een gegeven moment leek het zelfs alsof de minutenwijzer achteruitging. Maar uiteindelijk klonk de schoolbel, en zo snel als we konden, haastten we ons naar de fietsenstalling. Daarna raceten we eerst naar de stad en vervolgens door de saaie weilanden, richting Schageroog.

Iets na drie uur waren we bij mij thuis. Daar begon het wachten.

‘De anderen waren toch ook vroeg klaar?’ vroeg Sander.

Ik haalde mijn schouders op en ijsbeerde door mijn slaapkamer terwijl ik continu op mijn telefoon keek. Na ongeveer twintig minuten kreeg ik een appje van Isa: *School is uit. Ik kom nu naar je toe.*

‘En Jesper en Jessica?’ vroeg Sander.

Opnieuw haalde ik mijn schouders op.

Deze dag had ik me anders voorgesteld. Ik had gedacht dat de anderen net zo vol energie zouden zitten als ik. Want ik kon niet wachten om te beginnen. Elke minuut waarin we niets deden, was een minuut waarin we meer gevaar liepen.

Op school had ik nog meer verhalen gehoord over vermissingen van dorpsgenoten. Het is nu wel duidelijk: er moet iets gedaan worden, en omdat iedereen net doet alsof er niets aan de hand is, zijn wij – de *last ones* – het laatste reddingsmiddel.

Maar blijkbaar hadden Jessica en Jesper geen haast.